

Arrest

nr. 142 225 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2014 (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2013 is de verzoekende partij gehuwd met mevr. N.S, van Belgische nationaliteit.

Op 9 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevr. N.S.

Op 18 april 2014 neemt de burgemeester van de stad Mechelen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 april 2014. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een

beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest van 31 oktober 2014 met nummer 132 624 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen voormelde beslissing verworpen.

Op 7 mei 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevr. N.S.

Op 7 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 november 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/05/2014 werd ingediend door:

[...] om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voorzover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

De Belgische partner legt ter staving van de bestaansmiddelen loonfiches voor die dateren van 2013 en januari en februari van 2014, alsook een attest van de ABW werkloosheidskas waaruit blijkt dat ze sinds januari 2014 werkloosheidsuitkering ontvangt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering (Afrekening werklozensteun 01/2014 tot en met 04/2014 dd 6/05/2014) krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gezien betrokkene in het kader van een vorige aanvraag een schorsend beroep heeft ingediend en een bijlage 35 heeft ontvangen, wordt een bevel overeenkomstig art. 54, §4, 5de lid niet van toepassing geacht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke *“en draagkrachtige motivering in bestuurszaken”*, juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op het gegeven dat de middelen op mekaar voortbouwen, worden zij samen behandeld.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“Overwegende dat vertoger gehuwd is met een Belgische onderdaan, mevrouw S. N.[...], binnen het kader waarvan hij op datum van 7 mei 2014, verzocht om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Geheel in de lijn van de eerdere procedure waarbij vertoger zijn verzoek verworpen zag omdat hij laattijdig stukken had binnengebracht, werd het ganse gestoffeerde dossier onmiddellijk neergelegd en voorzien van alle nodige en nuttige documenten waarom wordt verzocht door de verwerende partij te weten:

- de inkomsten van de Belg (loonfiches van de laatste 12 maanden),*
- ziekteverzekering voor alle gezinsleden,*
- geregistreerd huurcontract of eigendomsakte,*
- attesten OCMW;*

Overwegende dat de diensten van de stad Mechelen op basis van het volledige dossier dit overmaakte aan de dienst Vreemdelingenzaken met het oog op het nemen van een beslissing ten gronde;

Overwegende dat vertoger recht heeft op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan te vragen te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden;

Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

“[...]”

Overwegende dat de referentiepersoon, zijnde de Belgische echtgenote, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, beschikking heeft over behoorlijke huisvesting alsook een ziektekostverzekering die de risico's voor haar en haar familieleden dekt, wat niet nuttig kan worden betwist;

Overwegende dat bovendien blijkt uit het bundel der stukken dat de echtgenote van vertoger weliswaar ingeschreven is als zijnde werkzoekend, maar dat zij nog steeds actief is als zelfstandige in bijberoep, zijnde de uitbaatster van een benzinstation wat ten volle moge blijken uit het aanslagbiljet van de echtgenote van vertoger en de ter beschikking gestelde woning zijnde de woning van de uitbater van het benzinstation...

Overwegende dat in dezelfde zin niet alleen de fiscale aanslag aanduidt dat de echtgenote van vertoger beschikking heeft over voldoende ruime inkomsten maar bovendien het attest wordt overgelegd van het OCMW dat partijen zich daar nooit toe hebben gericht om maatschappelijke dienst, onder welke vorm dan ook, te mogen genieten;

Overwegende dat vertoger manifest betwist als zou hij naar België komen om te genieten van het sociale zekerheidssysteem, laat staan dat hij er ooit actief van gebruik zou hebben gemaakt;

Overwegende dat vertoger formeel betwist hij zich ooit zou hebben gericht tot welke pijler van het Belgische sociaal zekerheidssysteem dan ook wat niet eens wordt betwist;

Overwegende dat dan ook onverkort vertoger in aanmerking komt conform artikel 40ter om te verblijven bij zijn echtgenote toepassing moet worden gemaakt van de bepaling van het Burgerlijk Wetboek alsook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

[....]

Overwegende dat in dezelfde zin eveneens moet toepassing worden gemaakt van de bepalingen van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

“[...]”

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

[...]

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

[...]

Overwegende dat vertoger niet alleen het recht heeft te huwen met de persoon van zijn keuze en het recht heeft om met deze persoon samen te leven;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16 en zelfs volgens de Belgische wetgeving overeenkomstig Artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek hebben de echtgenoten de plicht samen te wonen;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoger het recht heeft een gezin te stichten en hij effectief met dit gezin mag en kan samenwonen;

Dat vertoger gehuwd is met een Belgische onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden wat initieel werd toegestaan;

Overwegende dat wanneer vertoger in het Rijk kwam en een aanvraag indiende strekkende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat hem werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen van de Belg door overlegging van diens fiscale aanslagen, een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden en dit binnen de drie maanden;

Overwegende dat in de eerste procedure laattijdig maar thans in onderhavige procedure wel degelijk de stukken aangaande de inkomsten van de Belg zich bevinden;

Dat vertoger zijn echtgenote onbetwistbaar in regel is met de bepalingen van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de vreemde echtgenoot van een Belg het recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde onder andere dat deze echtgenoot beschikking heeft over voldoende huisvesting en beschikt over voldoende bestaansmiddelen en over een ziekteverzekering op naam van beiden;

Overwegende dat daadwerkelijk de Belgische onderdaan beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen;

Overwegende dat eveneens de Belgische onderdaan beschikking heeft over een ruime woongelegenheden;

Dat de Belgische onderdaan tenslotte ook een ziektekostenverzekering heeft onderschreven op de naam van alle gezinsleden;

Overwegende dat alle stukken zoals gevraagd door de verwerende partij in haar bezit zijn en zich bevinden in het administratief dossier;

Overwegende dat de bestreden beslissing misschien naar de letter van de wet wel kon worden genomen maar dat zij wel werd genomen in strijd met minstens de geest van de wet daar waar op eenvoudige wijze vertoger de verwerende partij indien zij van oordeel zou zijn dat bepaalde informatie nuttig en belangrijk zou zijn om te voegen bij het dossier zij dit (via de diensten van de stad Mechelen) had kunnen vragen waarna op eerste verzoek door vertoger alle nuttige stukken en bescheiden die de verwerende partij meent nodig te hebben om te kunnen overgaan tot het nemen van een beslissing, zouden kunnen worden gevoegd bij het dossier teneinde dit te vervullen;

Dat evenwel indien thans het bevel om het grondgebied te verlaten zou worden uitgevoerd, moet te worden vastgesteld dat vertoger het Rijk zou moeten verlaten om opnieuw vanuit het buitenland een aanvraag in te dienen strekkende tot gezinshereniging wat zal leiden tot een scheiding tussen partijen en bovendien een aanzienlijk tijdverlies, tenslotte vertoger zich terug zal moeten vestigen in zijn land van herkomst in afwachting van het nemen van een beslissing door de verwerende partij;

Dat thans aan de hand van stukken wordt aangetoond dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan;

Dat vertoger laat gelden dat hij alles heeft gedaan wat de ambtenaar van de stad Mechelen heeft gevraagd zonder hierbij de minste duiding of toelichting te hebben gekregen wat minstens dient te worden beschouwd als zijnde onzorgvuldig minstens onredelijk;

Overwegende dat minstens de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond ten minste de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

En:

“Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling, echtgenoot van een Belg een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met zijn echtgenote in het Rijk;

Overwegende dat zoals supra aangetoond vertoger aanwijst dat hij beschikking heeft over alle documenten nodig om zijn inschrijving in regel te stellen en dat deze ook werden medegedeeld;

Dat indien de dienst Vreemdelingenzaken belang zou hechten aan de eventuele attesten waarbij er naar werk wordt gezocht, zij hier op eenvoudig verzoek had kunnen om vragen maar dat dit duidelijk niet nodig bleek daar waar de diensten van de stad Mechelen het dossier volledig achtte en vervolgens overmaakte aan de diensten van de verwerende partij die vervolgens talmde tot de laatste nuttige dag om een beslissing te nemen en dan vast te stellen dat blijkbaar het dossier naar haar aanvoelen niet volledig was samengesteld;

Overwegende dat vaststaat dat de echtgenote van vertoger beschikking heeft over voldoende inkomsten;

Dat zij eveneens beschikking heeft over voldoende huisvesting;

Dat er tenslotte eveneens een ziekteverzekering werd onderschreven op naam van alle gezinsleden;

Dat partijen evenmin zich ooit hebben gericht tot het OCMW laat staan dat zij gebruik zouden maken van de sociale zekerheidspijler solidariteit;

Overwegende dat minstens in de besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een mogelijks onvolledig samengesteld dossier;

Overwegende dat indien de verwerende partij aanvullende stukken had willen krijgen nadat het dossier dat door de diensten van de stad Mechelen als volledig werd bevonden aan haar werd overgemaakt zij dit, eventueel via de diensten van de stad Mechelen, had aanvullend kunnen laten stofferen alvorens een beslissing te nemen;

Dat inderdaad vertoger onmiddellijk bij het indienen van zijn verzoek op datum van 5 mei 2014 een volledig dossier heeft overgelegd dat tijdig werd overgemaakt aan de diensten van de verwerende partij zodat geenszins er tijdsdruk bestond en perfect aanvullende stukken konden worden opgevraagd, quod non;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich beperkt dat vertoger zijn verblijfsrecht moet worden beëindigd omdat de echtgenote van vertoger niet zou bewijzen dat zij actief opzoek zou zijn naar werk;

Dat onmogelijk vertoger kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk louter en alleen op basis van het feit dat de echtgenote van vertoger geen bewijzen van sollicitatie zou overleggen;

Dat deze bewijzen ook niet werden gevraagd;

Dat te over vertoger laat opmerken dat zijn echtgenote haar zelfstandige activiteiten uitgebreid heeft en zij thans uitbaatster is van twee benzinestations waar zij zich voltijds mee onledig houdt;

Dat onmogelijk vertoger kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk louter en alleen op basis van het feit dat er bepaalde stukken niet werden overgelegd om deel uit te maken van de besluitvorming die niet werden gevraagd door de verwerende partij;

Overwegende dat vertoger weet dat binnen het kader van de procedure uwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform artikel 39/2 §2 van de wet van 15 december 1980 hij slechts vermag de nietigverklaring te bekomen van de bestreden administratieve akte niet dat uwe Raad zich in de plaats zou stellen van de administratie;

Dat het dan ook past ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na kennisname van de nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend a contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoeker stelt dat zijn echtgenote nog steeds actief is als zelfstandige in bijberoep, zijnde de uitbaatster van een benzinestation wat zou blijken uit het aanslagbiljet en uit ter beschikking gestelde woning, zijnde de woning van de uitbater van het benzinestation.

Verzoeker stelt dat hij wel voldoet aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing zou naar de letter van de wet kunnen zijn genomen, maar zou in strijd zijn met de geest van de wet, nu verzoeker niet werd uitgenodigd stukken voor te leggen waaruit blijkt dat zijn echtgenote actief op zoek is naar werk.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij en daaruit vervolgens concludeert dat de referentiepersoon wel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen, en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Hij betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken.

Het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd omdat de referentiepersoon niet heeft aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De Belgische partner legt ter staving van de bestaansmiddelen loonfiches voor die dateren van 2013 en januari en februari 2014, alsook een attest van de ABVV werkloosheidskas waaruit blijkt dat zij sinds januari 2014 werkloosheidsuitkering ontvangt. Gezien de referentiepersoon niet heeft bewezen actief op zoek te zijn naar werk, voldoet verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Verzoeker stelt dat zijn echtgenote zelfstandige is in bijberoep en dat dit zou blijken uit het aanslagbiljet en de ter beschikking gestelde woning.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat geen aanslagbiljet werd voorgelegd.

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift de stukken op die hij in het kader van zijn aanvraag heeft voorgelegd en neemt het aanslagbiljet, waarnaar hij thans verwijst, niet op in die opsomming, waardoor hij zelf te kennen geeft dit document niet te hebben voorgelegd voorafgaand aan de beslissing.

Het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, nieuwe stukken worden toegevoegd, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waren die stukken immers niet voorhanden.

Verzoeker kan bovendien niet voorhouden als zou uit de ter beschikking gestelde woning kunnen worden afgeleid dat de referentiepersoon zelfstandig is in bijberoep.

Uit het administratief dossier blijkt daarentegen dat de advocaat van verzoeker zich in juni 2014 heeft aangemeld bij het gemeentebestuur van de stad Mechelen om er documenten af te geven waaruit blijkt dat de referentiepersoon niet langer vennoot is van de bvba.

Verzoeker maakt derhalve geenszins aannemelijk dat verwerende partij op de hoogte zou moeten zijn van het feit dat zijn echtgenote zelfstandige is in bijberoep, noch als zou zij actief op zoek zijn naar werk. Hij geeft in zijn verzoekschrift overigens zelf toe dat de bestreden beslissing naar de letter van de wet wel kon worden genomen, doch dat het in strijd is met de geest van de wet, nu verzoeker niet werd uitgenodigd de nuttige stukken voor te leggen die 'verwerende partij meende nodig te hebben om over te gaan tot een beslissing'. Hij verwijst hierbij naar stukken waaruit zou blijken dat zijn echtgenote actief op zoek is naar werk.

Dienaangaande merkt verwerende partij op dat de plicht op verzoeker en zijn echtgenote rust alle nuttige stukken over te maken, waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en indien een werkloosheidsuitkering wordt ontvangen, dat de onderdaan actief op zoek is naar werk. Verzoeker kan derhalve geenszins de verwachting kan dragen dat verwerende partij hem zou moeten uitnodigen stukken over te maken.

Artikel 40ter, §1, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]". (eigen onderlijning)

De burgemeester te Mechelen weigerde d.d. 18 april 2014, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker had niet binnen de gestelde termijn aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Hij had nagelaten de nodige stukken voor te leggen.

Verzoeker is derhalve op de hoogte van de plicht die op hem rust en kan geenszins voorhouden als zou de bestreden beslissing in strijd zijn met de geest van de wet.

Daar waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij een bewijs van ziekteverzekering en voldoende huisvesting heeft voorgelegd en stelt dat hij manifest betwist als zou hij naar België zijn gekomen om te genieten van het sociaal zekerheidssysteem, gaat hij klaarblijkelijk voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt aangegeven dat de referentiepersoon heeft nagelaten het bewijs te leveren dat zij actief op zoek is naar werk.

Verzoeker verwijst tot slot naar artikel 213 burgerlijk wetboek, artikel 8 EVRM en van artikel 12 van de Universele verklaring van de Rechten van de Mens, doch laat na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing die artikelen schendt.

Louter ten overvloede laat verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing aan verzoeker geenszins een bevel oplegt om het grondgebied te verlaten, zodat niet kan worden ingezien hoe artikel 8 EVRM zou worden geschonden.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker wordt bevolen het grondgebied te verlaten of enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun relatie veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

De twee middelen zijn ongegrond."

2.1.3. Met betrekking tot de artikelen 12 en 16 van de UVRM wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de verklaring niet is ingevoerd in de Belgische wetgeving. Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998.).

Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), gesteld dat de echtgenote van de verzoekende partij een werkloosheidsuitkering krijgt en zij niet bewijst dat zij actief is op zoek naar werk, zodat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen. De opgegeven motieven zijn afdoende in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld. Evenmin wordt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling

in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Op 7 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als echtgenoot van een Belg. *In casu* valt de verzoekende partij onder de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreft voorwaarden die opgelegd worden aan familieleden van Belgische onderdanen. Uit de libellering van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische onderdaan in principe dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting.

Uit de bijlage 19ter van 7 mei 2014 blijkt dat de verzoekende partij de dag van haar aanvraag de volgende documenten aan het gemeentebestuur van Mechelen overgemaakt heeft: *“loonfiches echtgenote + werkloosheidsvergoeding vanaf januari 2014, ziektekostenverzekering, voldoende huisvesting, attest niet ten laste OCMW”*. Ook bevat het administratief dossier een fiscale fiche woongelegenheden van 16 april 2014 op naam van de bvba Solo K. De loonfiches van de echtgenote

hebben betrekking op het jaar 2013 en op de maanden januari en februari 2014. Uit het attest van het ABVV van 6 mei 2014 blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij sinds januari 2014 een werkloosheids-vergoeding ontving. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij bewijzen voorgelegd heeft dat de Belgische referentiepersoon actief naar werk zoekt zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat *“de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking [wordt] genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;”*

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de referentiepersoon, weliswaar ingeschreven is als werkzoekende, doch dat zij nog steeds actief is als zelfstandige in bijberoep, zijnde de uitbaatster van een benzinstation. Volgens de verzoekende partij blijkt dit uit het aanslagbiljet van de referentiepersoon en uit de ter beschikkingstelling van de woning van het benzinstation aan de uitbater.

Vooreerst wijst de Raad erop dat dat voormelde aanvraag van 7 mei 2014 geen aanslagbiljet bevat. Het administratief dossier bevat wel een fiscale fiche woongelegenheden van 16 april 2014 op naam van de bvba Solo K. In het attest zelf wordt uitdrukkelijk vermeld: *“vervolgens dient u deze fiche over te maken aan uw boekhouder fiscalist die dan op zijn beurt een fiche zal kunnen opstellen op naam van de fysieke persoon die werkelijk dit voordeel heeft genoten.”* Deze fiche werd niet toegevoegd aan het administratief dossier. Uit het document ‘bijvoegsel 6 aan de overeenkomst met betrekking tot de uitbating van het station’ blijkt dat dit document betrekking heeft op een tankstation dat voorzien is van een woongelegenheden op hetzelfde adres. Artikel 2 van dit document bepaalt onder meer uitdrukkelijk dat *“de woongelegenheden is uitsluitend voorbehouden voor de uitbater en zijn gezin of voor lid van zijn personeel met het oog op de exploitatie van het station.”* Wederom blijkt uit dit document niet aan wie de woongelegenheden ter beschikking gesteld werd. Dit document bevat ook geen datum. Daarenboven blijkt uit de bijlagen van het Belgisch Staatsblad dat de referentiepersoon, met name de echtgenote van de verzoekende partij, op 31 december 2013 ontslagen werd als zaakvoerder van de bvba Solo K. Er werden geen bewijzen bijgebracht dat de echtgenote van de verzoekende partij daarna opnieuw aan de slag ging als uitbaatster van het tankstation, onder het statuut van zelfstandige in bijberoep. Dit kan ook niet worden afgeleid uit de fiscale fiche van 16 april 2014, daar niet aangegeven wordt wie er precies genot van gehad heeft en ook niet uit het document ‘bijvoegsel 6 aan de overeenkomst met betrekking tot de uitbating van het station’, daar dit document geen naam en datum vermeldt.

Wat betreft de fiscale aanslag van de referentiepersoon voor het aanslagjaar 2013 – inkomstenjaar 2012 die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan verweerder overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag te vervolledigen, zoals haar uitdrukkelijk en persoonlijk werd meegedeeld. De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig betogen dat de gemachtigde of de stad Mechelen er toe gehouden was om bijkomende stukken op te vragen nu de bewijslast bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan bij de verzoekende partij ligt. Daarenboven bepaalt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat *“de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking [wordt] genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;”*

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar Belgische echtgenote beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, diende de verwerende partij niet te motiveren omtrent de ziektekostenverzekering en de voldoende huisvesting waarover de verzoekende partij zou beschikken. Ook het gegeven dat ze nooit steun van het OCMW genoten heeft, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij een betoog houdt omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen bevelscomponent inhoudt. Bijgevolg is dit betoog niet dienstig.

Wat de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en dus geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866). Daarenboven kan artikel 8 van het EVRM evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Evenmin houdt artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek de verplichting in dat de samenwoningsplicht tussen echtgenoten in het Rijk dient te gebeuren, zonder dat er voorwaarden aan het recht op verblijf van een derdelander mogen worden gekoppeld.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens de artikelen 40*bis* *juncto* 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van voormelde artikelen wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS